

Madár János

Gyertya lesz a fény

Megöregednek bennem a fák,
megöregednek bennem a falak.
Gyermekkoromig hajlik, reccsen az ág;
szívem fölött hull vérrel kent vakolat.

Mészpettyes arc, pengényi homlok
magasul fölém egyre. Mint a legárvább
csillag, nagyapám fejét biccenti
minden lélegzetemre. Mert megfullad

lassan bennem a táj, míg az erdő
a tanyáig örvénylő szelekben
hazatalál. Eltévedni sincs már erőm,
és az egekig kitakart kövek is

alig látszanak. Homályos virradatban
állok: néz, néz rám a messzi Nap.
Minden oly közel jön hozzám,
minden oly távolra sodor. A végtelen

immár én vagyok, a tenger mégis
haldokol. Kagylók, fénymosta

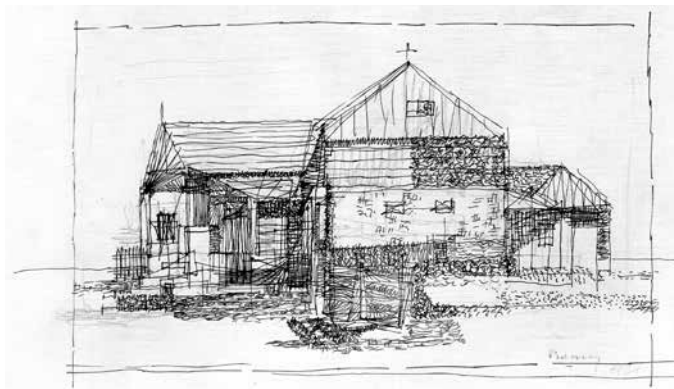
hullámok verődnek szívemben. Mintha
iszapok lágy rétegeit őrizném egyre

mélyen. Vermek és kutak visszhangja
zeng. Befejezetlen arcom sír és
elmereng. Kicsorbult vödörök fájdalmas
csörömpölése hallik. A víz makacs

hűsége, kegyelme reám morajlik.
Folyók, patakok érdes kavicsai közt
nehéz magunkra lelni. Szeretne
a part megállni homlokomnál,

de nem tudok már értetek kitelelni.
Koponyámat viszik, cibálják az idő
ártatlan bogarai. Kitárt szárnyuk alatt
végleg elromlott valami. Hiába zúgnak

tavasztól nyárig, az ősz és a tél
nehezekei lehúznak hazáig. Ág ha
roppan, és hó ha hull elém, remegni
kezd a föld, és gyertya lesz a fény.



Némai családi ház